

κοίμισε με τραγούδια της πατρίδας της. Ήταν μια παράξενη ιστορία που την έλεγαν τα τραγούδια της πατρίδας της: η ιστορία ενός λουλουδιού, ενός άσπρου λωτού, που λίκνιζε μια πεταλούδα στην επιφάνεια της λιμνης, ενώ στον ξάστερον ούρανο έλαμπε έν' άργυρο μισοφέγγαρο.

Όταν βγήκε ο ήλιος, η πεταλούδα θέλησε ν' αφήσει το λουλουδι όπου είχε τη νόχα όντισρευτή, μα τα φτερά της είχαν βαρύνει άπ' την άδηνή δροσιά κατέκει ποδ έκαμα να πετάξει, έπεσε και πνιγήκε μέσα στα νερά...

Αχ! πόσο νοσταλγός η Θαμάδ τη μαγευμένη δχθη και τα πλαταιά λουλούδια, όπου είχε πεθυμήσει ν' άποκοιμηθή σαν πεταλούδα με τα λεπτά φτεράκια...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΑ'. Απολαυμένη!

Το είκοσιτετράωρο πέρασε κι' η μικρή κατηγορούμενη δεν παρουσιάστηκε.

Όστόσο, το βράδυ εκείνο, δεν έγινε σκέψη για τιμωρία. Η κορία Έριώ περίμενε ως την άλλη μέρα, μα η προθεσμία αυτή ήταν η τελευταία. Όταν ήρθε η ώρα του μαθήματος, η διοθόντρια κάλεσε όλες τις μαθήτρες της στην αίθουσα της μελέτης. Όλα τα κορίτσια είχαν όρος σοβαρό.

Με άπειρη λεπτότητα και χωρίς ν' αναφέρη όνομα, η κορία Έριώ είπε ότι η πεποιθήσή της είχε σχηματισθή. Όστε δε θα τιμωροόσε όλες τις μαθήτρες, αλλά μόνο την επόθονη, που χωρίς άλλο, στο τέλος θα όμολογούσε.

Όλα τα μάτια στράφηκαν μονομιάς προς τη μικρή Ίνδη. Κι' εκείνη δε μπόρεσε ν' αφήψηση τόσα έχθρικά βλέμματα, τόσα πρόσωπα γεμάτα δυσπιστία. Έπεσε πάνω στ' αναλόγιό της, με το πρόσωπο ακουμένο μες στις παλάμες, και δίχως φωνή μήτε δάκρυα, συλλογιζόταν:

« Γιατί ν' αγωνισθώ; είμαι πάντα άτυχη. Όλες, έξω άπ' τη Ζίνα, είν' ενατίον μου. Μα κι' η Ζίνα είναι μια ξένη... δε μπορεί να πη τίποτα, δε μπορεί να με υπερασπίση... Όχι κιάν γίνη, τώρα κιό, νικήθηκα... »

Μπροστά σ' αυτή τη φοβερή άδικία, κάποιος έπι τέλος έπαναστατεί. Η Ζίνα σηκώνεται. Χλωμή, μα γεμάτη δύναμη και με ζωηρές χειρονομίες άπ' αυτές που τόσο συνήθιζε, φωνάζει:

« Είναι ντροπή αυτό που γίνεται! Αδτή που άφηνει να κατηγορηται η Θιαδά, είναι μια φέβτρα, μια φέβτρα και τίποτ' άλλα!... »

Η κορία Έριώ έπεμβαίνει:

« Ζίνα, μετρίσε τις έκφράσεις σου! Μα τη δεσποινίδα Φριστάτ την έχει κορμώσει ο θυμός. Γορρίζει προς τη δι-

οιοθόντρια και, με μάτια ποδβγαζαν φλόγες, ξαναλέει:

« Ναι, φέβτρα και τίποτ' άλλα, κρατώ τις έκφράσεις μου. Και θα προσθέσω κι' άλλες, αν χρειασθή. »

Η κορία Έριώ σήκωσε το δάχτυλο για να επιβάλη σιωπή. Μα η μικρή ξανάρχισε:

« Δε θα μ' έμποδίζετε οσίς να μιλήσω, όταν πρόκειται για το δικιο και την αλήθεια... Αν δεν υπερασπίσα την καίμενη τη Θαμάδ, που είναι άδίκια, θάμουν τίποτ' άλλα κι' εγώ σαν τις άλλες!... »

Και, χαμηλότερα, πρόσθεσε:

« Και σαν και οσέ! »

Η κορία Έριώ χλώμιασε αποόθον-

« Τρέμοντα, έβηκε άπ' το ζωάκι. » (Σελ. 153, στ. 6)

της αυτή την προσβολήν, μα δεν άπάντησε άμείσως.

« Εμπρός, είπε κι' η φωνή της έτρεψε άπ' τη συγκίνηση: οσέ παρακαλώ να βγήτε όλες, εκτός της Θαμάδ και της Ζίνας νεέ Φριστάτ. »

Όλες είχαν την έπιθυμία να μείνουν, γιατί η περιέργειά τους είχε άνάψει. Άπ' τον καιρό που είχε μνη στο σχολείο η Ζίνα, γίνονταν πράγματ' άσυνεθιστα. Μα η διαταγή της κορίας Έριώ δε δεχόταν άλλο λόγο: μια-μιά βγήκαν άπ' την αίθουσα.

Μόλις έβγαιναν μόνες οι τρεις τους, η διοθόντρια άρχισε:

« Ζίνα, αναγνωρίζω ότι οι σκοποί σου είναι εθγενείς, αλλά, καθώς αντιλαμβάνοσαι, έχω ανάγκη άπ' όλο το κδρος μου για να διοθώνω τις μαθήτρες μου. Δεν μπορώ λοιπόν ν' ανεχθώ να μολο μιλωθν δίως μολ μιλήσας τώρα δά... Άπό σήμερα, δεν άνήκεις πιά στο σχολείο μου... Ήσπιτό να σου πω πόσο λυπάμαι γι' αυτό... »

Η Ζίνα κοκκίνισε, ύστερα έγινε κατακίτρινη. Έβγαλε όλα τα δυνατά να συγκρατηθή κι' είπε:

« Κορία, οσέ ζητώ συγγνώμη. Αδ το ποδ έκαμα ήταν ποδ κακό. »

Χαμηλώς το κεφάλι και πρόσθεσε:

« Νόθουν εγώ, όδχα δείρει εκείνην ποδ θα τομωόσε να μολ πη δ,τι μολ έέφυγε πρδ όλιγου. Κι' όμως έσείς μολ μιλάτε ήρεμα κι' εθγενικά. Καταλαβαίνω ποδ καλά ότι με διώχνετε, είλαε ύστερ' άπο μιά: σιγής σκέψη. Αυτό είναι δικαιο, αλλά... είναι κρίμα, γιατί, με το παραδειγματ' σας, θα γινόμουν φρόνιμη και λογική. Δε θα οσέ ξεχάσω ποτέ, κορία, για μείνα θα μείνετε ένα ζηλωτό πρότοπο! »

Η κορία Έριώ την κοίταζε. Τι περίεργο κορίτσι αυτή η Ζίνα νεέ Φριστάτ! Κάθε τόσο κι' εκπλήξεις παρουσιαζε.

Την κοίταζε δίχως θυμό, με μιάν άόριστη έπιθυμία να της συγχωρήση τ' άπειροσκέπτα λόγια που τις έέφυγαν. Αλλά όχι, χρειαζόταν ένα παράδειγμα. Δε θ' αναθεωροόσε την άπόφασή της.

Όστόσο η Θαμάδ, που ως τώρα δεν είχε βγάλε μιλιά, άναστίναις:

« Η Ζίνα θα φύγη!... Αχ, φτωχή Θαμάδ, θα μείνετε έρημη στον κόσμο! »

Ένωσε τα χέρια και σχεδόν άμείσως έπεσε χάμω με όψη πελιδνή.

Η Ζίνα δοκίμασε να τη σηκώση, μα είδε πως η μικρή Ίνδη είχε χάσει τις αισθήσεις της.

Η κορία Έριώ χτόπησε βιαστικά το κοδοόνη και φάνηκε με κάμαριέρα. Με τη βοήθεια της Ζίνας, σήκωσαν τη Θαμάδ και την πήγαν στο κρεβάτι της.

Της έκαμαν κάθε τι ποδ διαγορεύεται σε παρόμοια περιστασή: της έτριφαν τα μηλίγκια με κολώνια, την έκαμαν να μορίση αϊθέρα και σε λίγο η μικρή είχε συνέλθει. Μα η άδυναμία της κι' ο έκνευρισμός της ήταν τόσος, ώστε η κορία Έριώ φώναζε το γιατρό.

(Έπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΣΕ ΚΡΥΦΟΝ ΗΧΟ

Περνή η ψυχή του Όνειρου μέσα άπο κόσμο: χίλιους, σαν άπο χάποιος ήλιους λάμψη χαρές κρυφής.

Οι θείες φωνές του Άπειρου στη σκέψη μας μιλούνε, και στην καρδιάν άνθοόνε οι σπόροι νεάς ζωής...

Μιά Μοίρα μιά σκλαβόνα κι' ελευθεριά ζητούμε, τη χαρηνή ποδοόμε στα βάρη της νυχτιδας.

Σβένουν χαρές και πόνο... Σέ, Πνεύμα, όλο χαράσεις, κι' αν τη ζωή σπινράζεις, το θάνατο νικάς.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

ΜΙΚΡΟ ΜΑΘΗΜΑ

(Συνέχεια και τέλος: ίδε σελ. 147)

Η φυγή του Γιαννάκη έκλεισε ποδ μεγάλη άγάπη για τα φοιά και τα λουλούδια: συχνα πήγαινε στο περιβόλι με τη θειά του ποδ πότιζε: χάιδεσε τις λεμονιές, φιλοόσε έλαφρά τις κάπαρες ποδ άνθοόσαν στο φράχτη του περιβολιού και ρωτοόσε την τριανταφυλλιά αν τις μάθης όλα τα λουλούδια το χτεσινό μελέτη... Ναι, και φοτά και ζώα όλα αισθάνονται και πονοθν. Κι' ο Γιαννάκης με φρίκη συλλογιζόταν τον πόνο που θα ένοιώθαν τα χόρτα, την ώρα που τα έκοθαν η το άρνάκι όταν το έσφαζαν, σαν το καίμενο το φάρι ποδ σπαρταροόσε στην άμμο.

Ήταν φτιασμένος πιά στην ποταμία με τα φηλά πλαταιά και τα καλάμια: είχε κοραστέη και κάθιτη στα χαλίγια φηλά, κοιτάζοντας τη θάλασσα άφηρημένα. Μιά βαρκούλα με κόκκινο πανι πέρασε εμπρός του: μία πεταλούδα, ξεφεόγοντας άπ' το περιβόλι ποδ φηλά ήρθε και κάθιτη στο πλάι του, πάνω στα βότζαλα: μα αυτός δεν έδωκε προσοχή έδασάνιζε άκούμα το μουλό του ήθελε να πάρη την άπόφαση να μην ξαναφάη πιό ποτά οθτε κρέας οθτε χόρτα. Και τί θα έρωαγε όμως τότε; Τιποτ'! Και τότε πως θα έζοόσε χωρίς να τρώη; Σιγά-σιγά θα άδονάτιζε και σε λίγο θα πέθαινε. Θα πέθαινε; Ό, αυτό δεν το ήθελε διόλου! Το χμιουλοόσε τόσο γλυκά η ζωή! Άγαποόσε ποδ και τα παγγίδια στην άμμο, στη θάλασσα, και τις όμιλιές με τον παππού του, και τα λουλουδιόμνα περιβόλια κι' όλα γύρω του. Έ, όλ' αυτά να τάφιση ήταν άδύνατο: μα πάλι να χάρηται αυτός τρώγοντας με τη δυστυχία κάθε φορά κι' ενός άθώου ζώου, του φαίνόταν άλλο τόσο τρομαρό. Πρώτη φορά μάθαινε τον ποδ μεγάλο μα και ποδ σκληρό νόμο της ζωής. Κι' ήταν το μάθημα σκληρό κι' όπέρφερε ποδ. Βρισκόταν σε άπόγνωση, δεν ήξερε τί να σκεψη.

Έγειρε άπότομα στην άμμο κι' έρχις να κλαίη σιγαλά: τι έκλαιγε κι αυτός δεν ήξερε: όλες όμως έκλεινε οι σκέψεις την είχαν άναστατάσει. Το κλάμα βάρηζε λίγην ώρα: σιγά όμως τα μάτια θάραιναν και καθώς θριακόταν έαπλωμένο στην άμμο, οσεί, τόν, έπηρε ο όπνος.

Τα κήματα έσπώνταν ποδ κάτω άφιναν ένα γλυκό σκοπό σαν ναοόρισμα.

Κι' ήταν έν' άπο τα μεγαλύτερα μαθήματα της ζωής, ποδ γιό να το μάθη τοδ κόστίσις τόσον πόνο και δάκρυα, όπως κι' όλα τα μεγάλα διδάγματα ποδ πέρνομαε στον κόσμο έδώ κάτω.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΚΡΙΑΝΣ

ΤΑ ΔΑΣΗ

[Άπο το νέο βιβλιό του κ. Άλέξ. Πάλλη «Μικρούς», που είναι ένα θαυμάσιο οδοιπορικό, για μεγάλους όμως, όχι για παιδιά, — παίνομαε το παρακάτω κομμάτι που μποροθν να το χαροθν κι' οι άγαγνώσται μας].

Στο γυρισμό, καθώς διαβαίναμε το πέραμα του ποταμού, άπ' την άριστερή προς τη δεξιά δχθη, είδα τρεις οδοιπόρους, όχι και τόσο χωρικοί, ποδ, καθισμένο κοντ' ενα λεβεντόκορμο δέντρο, ματρεύσαν. Τη σιά τους, πρόχειρη και πετρόφτιαστη, την είχανε στημένη στον πόδα του κορμού, ώστε η φλόγα άνεβαίνοντας καφάλιζε τη φλόδα.

Στάθηκα και τόλμησα να τοδς παρητήσω, ποδ για μικρή τους έτσι παρασιτική βολή, κατόστρεφαν άδικα ένα του θεού άριστοόργημα, αϊώνων πλάσμα: ο κόπος τους δεν θα πλήθαινε δά και ποδ, αν έχτιζαν τη σιά λίγο παρέκει. Και κατόστρωσα μια μικρή διδαχούλα: Το πως όλα καταστραφούν τα δένδρα, δεν ξαναφυτρώνουν άλλη όμοια, παρά χαμόδαντρα χωρίς άξία: πως όταν και αυτά χαθοθν, φεύγει το χώμα: πως τότες οι θελκτικοί αυτοί πρωτόγονοι παράδεισοι κατανοθν άπληπιστικιά παντοτινή έσρατλα, και άλλα τέτοια.

Άπο την άπάντησή τους έδωλες πως το ήξεραν πως έπρεπε να φείδονται τα δένδρα. Μα ο δικός τους τρόπος, είπαν, δεν τα πειράζει: πειράζοται μόνο όταν οι φωτιές άνάθεοται μέσα στις κουφάλες. Απο-τρείς κουφάλες εκεί-κοντά, μύρες, καρβουνιασμένες, μαρτοροόσαν πως τοδσο αληθινά γίνεται συστηματικά. Γιατί, προφυλαμένη έτσι μέσα στην κουφάλα, η φωτιά άνεργεί ένθ σάνοιχτά, με το παραμικρό φάσημα, σκορπεί ο άνεμος τις φλόγες και δε γλαίφουν το τσουκάλι.

Το χαρακτηριστικό της φωτιής κατ'αστροφής το βλέπει όχι μονάχα έδώ στο λεότερο βασίλειο, παρά παντοθ έθε κρατά η φυλή μας. Άλλοτες η Κύπρος, οσός καιροδ των Φράγκων, φημίζονταν ως πηγή πλοόσια ναπητήσιμης έολείας: τί άπόγινε άραγε εκείνος ο στολισμός και πλοότος; Στη Μοσιλήνη είχε ένν ωραιότατο λόγω τσάμια, όπως εκεί λένε τοδρικήα τοδς πεόκοις, μα και καινος-το περιστότερο άφανίστηκε. Στοδ Σελίου της Κρήτης τα βουνά, πέρασα ένα δάσος άγριοκυπαρίσσια, σπανιότατης νομίζω λογιής δάσος, όλόταλα άποσεφρωμένο.

Στη Ρόδο, όταν έμνα στο μοναστήρι του Άρδαμότη, μούλεγε ο ήγούμενος πως μια έπιτροπή χωριανοί παρουσιόστηκαν και τον παρηνιοόσαν

να πυρπολήση το μοναστηριακό δάσος των πεόκων ώστε να σπειρονα: κι' αδ-τός, άντίς άμείσως να τοδς δώση την ποδ βριά του: κατάρτα, μολ ζητοόσε γνώμη, αν δαν ήταν φρόνιμο και κερδοφόρο να συμπορωθώ! Όμως πως κερδοφόρο; Το ποδ-ποδ θάβγαζε δυδ σοδείς, μια με δεκαπλάσια καρπό και μια με πενταπλάσια: έπειτα ίσως μήτε καν τη σπορά.

Στη Σήμε, τετ 1901, έμνα δυδ μέρες σ' ένα νοστιμότατο μοναστηριακό, φωλιασμένο κάτω στο δάθος σόδεντρης κοιλάδας, με λώφους έπίσης σόδεντρους άπο γλυκοφύθουρος και μρωμένους πεόκοις: μα άκούω πως ρημάχτηκα κι' η ρομαντικιά εκείνη γωνία, η άξια να έθουσιάζη κάθε φροσιολάτρη. (Όπως λέει κι' ένας Άγγλος, άπο όλες τις ήδονές καμιά δε γοητεύει τόσο μερικές καρδιές, όσο η μουσική των δισών και ρεμάτων κι' η θέα των φροσικών καλλοθών.)

Στο λεότερο πάλι βασίλειο έζοομαε το τί κακό γίνεσαι. Στην Αίτωλία η καταστροφή στα έλατα είναι τρομαρή, όπως είναι και στον Ταόγγο. Το Πήλιο πάλι να γομνωθώ άπο τις μεγαλόπρεπες όβιές του, έν' άπο τα ωραιότερα δένδρα του κόσμου. Και παντοθ τα ίδια.

... Την άναληγία αυτή προς τα δένδρα και τη φυσική καλλοθή της βλέπεις σε κάτι άγριες φολές, όπως άξια του Ανατολικού Αρχιπέλαγους, η στα κοιμησιόνα Λατινικά έθνη της Νότιας Αμερικής. Μα σε μās είναι άδικαιόλογη, γιατί κανένα έθνος, όποθέτω, δεν ταξιδεύεται τόσο, έχοντας έσο. κάθε έδικαιρία να ίδη του πολιτισμού τα αγαθά.

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

Adolphe Boschot

ΒΡΑΔΙΑΣΜΑ

Γλυκά στην ήρεμη βραδιά ο έσπρινός σημαίνει. Πλέρω η γαλήνη. Οι θεοσιές άπ' τους άγρους γυροθν εύτυχισμένοι: οι νιότεροι γελοθν και τραγουδοθν κι' οι γέροι πίνου σάλουγα κοιμοθνται μαζεμένοι.

Έξω άπ' τα σίτια οι στοργικές γυναίκες καρτεροόνε και τα χαίνια ως τρέχουνε στο δρόμο θοουβοθνε.

Και κέσ' στο κοιμητήρι μια γοιούλα ξεχασμένη κοιτάει, στις πέτρες των λευκών μνήματων στρηγιμένη, τσάστρα ποδ ανατέλλουνε με μάτια ποδ όλο σβούθνε

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΟΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Αγαπητοί μου,

Ως οὐδὲ φαίνεται τὸ παραμῦθι τοῦ Θωμά Α' βασιλιά τῆς Ταμπουλίας;... Εἶμαι βέβαιος πὸς τὸ διαβάξετε μετ'ωρῶτατη εὐχαρίστηση καὶ πὸς ἡ περιέργεια νὰ μάθετε τί ἀπέγινε τὸ δυστυχημένο αὐτὸ «θεωρεῖται» τῶν ἀνθρωποφάγων, παραμύθια καὶ τὴν περιεργείας γιὰ τὴν τύχη τῶν μικρῶν ναυαγῶν τοῦ Βράχου τῶν Γλάρων.

Ἄλλὰ πάντα οὐκ ἔνα παραμῦθι. Δὲν θὰ πιστεύετε ἀπ' αὐτὸ οὐτε λέξη. Ψευτιές καὶ φαντασιές, γιὰ νὰ γελοῦμε ἢ νὰ ναντριάζουμε καὶ νὰ περνᾷ εὐχάριστα ἡ ὥρα.

Ἔ, λοιπὸν ὄχι! Τὸ παραμῦθι τοῦ μικροῦ Κουπιᾶ, — πὸς θὰ πάρη βέβαια καὶ τὸ βραβεῖο, — δὲν εἶναι δολωδιδόλου παραμῦθι. Ἐχει μιὰ βάση ἀληθινή. Καὶ μ' ὅλες τὸν τίς ὑπερβολὲς τίς παραμυθίαις, μ' ὅλες τὸν τίς ἐξυπνάδες, μ' ὅλες τίς ροστιμάδες τῶν ἀναχρονισμῶν του ἢ καλότερα τῶν ἀνατοπισμῶν του, — ὅπως ἐκεῖ πὸς μιλῶν γιὰ Σύνταγμα καὶ γιὰ Ἱστορία, ἀνὰ νάται ὄχι 'ς ἐν' ἀγριο νησί τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἀλλὰ μέσ' στὸ Παρίσι, — τὸ παραμῦθι αὐτὸ μᾶς δείχνει πὸς οἱ ἀνθρωποφάγοι τρώνε ἀνθρώπους.

Δὲν εἶναι, βλέπετε, καὶ τόσο ἀπλό τὸ πρῶμα! Δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε πὸς ἐκεῖνοι τρώνε ἀνθρώπους ὅπως τρώμε μῆς ἀγριά, βόδια καὶ λαγούς. Γιατί τὰ ζῶα πὸς μᾶς τρέφουν μὲ τὸ κρέας τους, ἐμεῖς τὰ πίνουμε, τὰνατρέφουμε ἢ τὰ σκοτώνουμε στὸ κνήρι. Οἱ ἀγριάνθρωποι ὁμοῦ πὸς βρίσκουν ἀνθρώπους; — Αὐτὸ μᾶς τὸ λέει τὸ παραμῦθι τοῦ Κουπιᾶ: Τρώνε ἀσπρὸς ἢ καὶ μαύρους ἀλλόφυλους, πὸς ἔνα ναυάγιο τοὺς εἶργει στὰ νησιά τους. Καὶ πολλὰς φορὰς, τοὺς κρατοῦν πρῶτα καὶ τοὺς τρέφουν γιὰ νὰ παρῶνουν. Μπορεῖ μάλιστα νὰ τοὺς κάνουν καὶ βασιλιάδες ἢ νὰ τοὺς κάνουν ἀπλῶς νὰ τὸ πιστεύουν, γιὰ νὰ ἡσυχάζουν, νὰ χαίρωνται, νὰ τρώνε με δρεῖξη καὶ νὰ χοντραίνουν σὰν τὸ Θωμά.

Θὰ πῆτε: Καὶ κάθε πότε πέφτουν στὰ χέρια τους ἀλλόφυλοι ἀπὸ ναυάγιο; ὦ, ἀν δὲν τρώγονται καὶ μεταξὺ τους, πολλὰ ὅπανα θὰ τρώνε ἀνθρώπους οἱ ἀνθρωποφάγοι! — Πραγματικῶς, τέτοια τύχη δὲν τὴν ἔχουν

καθεμεῖρα. Κι' ἐπειδὴ τὸ ἀνθρωπινὸ κρέας τοὺς ἀρέσει πολὺ, κάνουν ἐπιτήδες πολέμους, ἐπιδρομὲς σὲ γειτονικά νησιά, ἀρπάζουν ὄσους μποροῦν ἀιχμαλώτους, γυρίζουν στὸ νησί τους οἱ ζωντανοί, — γιὰ καὶ πολλοὶ σκοτώνονται στὸ γιουροῦσι, — τοὺς τρέφουν, τοὺς σφάζουν, τοὺς ψήνουν καὶ τοὺς τρώνε... θριαμβευτικά. Αὐτοὶ οἱ «αἰχμάλωτοι πολέμου» εἶναι τὰ κυριότερα θρεφτικά τῶν ἀνθρωποφάγων. Στὸ περίφημο μάλιστα βιβλίον τοῦ Διουγενῶ «περὶ Ἀγρίων», ὑπάρχει ἀποθησαυρισμένο κ' ἔνα «πολεμικὸ ἐμβατήριον» Καννιβάλων, πὸς λέει:

Στὸν πόλεμο, παῖδι,
Θὰ πιάσῃμ' ἐχθρούς
Καὶ θὰ τοὺς ψήσουμε
Καὶ θὰ τοὺς φάμε!

Ὅταν ὁμοῦ δὲν ὑπάρχουν οὐτε ἀιχμάλωτοι, οὐτε ναυαγοί; Οἱ Καννιβάλοι τρώγονται μεταξὺ τους; — Ναι, κ' αὐτὸ γίνεται. Ἄλλὰ μ' ἔνα πρόσοχημα, μὲ κάποια... ἠθική: Τρώνε μόνο τοὺς ἐγκληματίους τῆς φυλῆς τους πὸς καταδικάζονται εἰς θάνατο. 'Σ ἐν' ἄλλο βιβλίον περιηγητικὸ, διάβασα λεπτομέρειες αὐτοῦ τοῦ ἐθίμου. Τόχον προπάντων ἀγριάνθρωποι... εἰρηνοί, φιλήσυχοι, πὸς ἀποφεύγουν πολέμους μετ' ἑστέρας κ' αἱματοχυσίες. Ὅλο τὸν ἄλλο χρόνον, αὐτοὶ νησιεύουν. Τρώνε δηλαδὴ μόνο προϊόντα τῆς γῆς, τοῦ κνήριου, τοῦ ψαρέματος. Μὰ ἐρχεται καὶ τὸ Πάσχα τους νὰ ποῦμε. Καὶ τότε τσακῶνουν τοὺς φτωχοὺς κατὰδικούς, — ἢ καὶ τοὺς ναυαγούς, ἀν ἔχουν, — καὶ τοὺς τρώνε 'ς ἔνα «Ἐθνικὸ Συμπόσιον» σὰν αὐτὸ πὸς εἶδατε νὰ εἶο μάζουν στὴν Ταμπουλία!

Θὰ πῆτε: Κι' ἂν ἔνα χρόνον δὲν κλέψῃ, δὲν σκοτώσῃ, δὲν ἐγκληματίσῃ κανεὶς γιὰ νὰ καταδικαστῇ εἰς θάνατο, τί γίνεται; — Ἐπανάστασις! Σηκώνονται οἱ ἀγριάνθρωποι καὶ τὰ κάνουν γῆς Μαδιάμ. Γι' αὐτὸ οἱ «Κυβερνήσεις» εἰεὶ φροντίζουν πάντα νὰ ἔχουν καταδικούς τὸ Πάσχα. Ὅσο πὸς πολλοὺς ἔχουν «γιὰ νὰ φάη ὁ λαός», τόσο δημοφιλοτέστερος γίνονται. Καὶ, στὴν ἀνάγκη, δημιουργοῦν. Ἐγκληματίες δηλαδὴ πὸς ο' ἄλλη περιστασιὴ θὰ εἶχαν ἐλαφρότερη ποινή, — θὰ τοὺς ἔβραζαν τὰ μάτια ἢ θὰ τοὺς ἐκοβαν τὴ μύτη, — καταδικάζονται εἰς θάνατο. Κι' εἶναι ἐκεῖ ὁ λαὸς τὸ πολυπόθητό του «πασχαλινὸ ἀρνί» κ' ἡ ἐπανάστασις προλαμβάνεται.

Βλέπετε λοιπὸν πὸς δὲν εἶναι καὶ τόσο παραμῦθι τὸ παραμῦθι τοῦ Κουπιᾶ. Ὑπάρχουν σιτὸν κόσμον καὶ Ταμπουλίας, πὸς ἂν πέση κανένας δυστυχισμένος ναυαγός, κινδυνεύει νὰ λάβῃ τὴν τύχη τοῦ Θωμά, πὸς λίγο

ἐλείψει νὰ θροῖσῃ τὸ λαὸ του στὸ «Ἐθνικὸ Συμπόσιον». Καὶ νάκοσῃ ἀπ' τὸν ἀγαθότατό του ὑπήκοο τὸ λόγο τοῦ Πιπλιουλόου: «Ἄμ γιατί οὐκ ἔβραμε τόσους μῆνες;» — Οἱ Καννιβάλοι αὐτοί, ἐλάχιστοι σήμερα, εἶναι τὰ λείψανα μιᾶς ἀγρίας ἀνθρωπότητος, προϊστορικῆς, πὸς τρέφονταν μετ' ἀνθρωπινὸ κρέας. Σιγά-σιγά, ὁ πολιτισμὸς περιόρισε τὴ λαίμαργίαν της στὸ κρέας τῶν ζῶων, τῶν πουλιῶν, τῶν φιδῶν. Θὰ ἐρθῇ ἄραγε μετ' ὅσον καιρὸ καὶ πολιτισμὸς ἀνώτερος, πὸς θὰ τὴν περιορίσῃ ἀκόμα, πὸς τὰ «συμπόσια» θὰ εἶναι ἀναίμακτα, πὸς οἱ καλοὶ ἀνθρώποι δὲν θὰ τρώνε παρὰ γάλα, αὐγά, μέλι, φρούτα καὶ χόρτα; Ποιὸς τὸ ἔρει!

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

(Μυθιστόρημα τοῦ Ἀναδημαίου JULES SANDEAU)

ΙΑ'. (Συνέχεια)

«Δὲν μπορούσε νὰ τὸ πάρῃ ἀπόφασι καὶ νὰ προσμένῃ ἤσυχα-ἤσυχα τὴν ὥρα τοῦ θανάτου του, σὰν κάποιο ἦρωας πὸς ἔχουν τὰ βιβλία. Φουσιὰ, δὲν μπορούσε νὰ ἀρνηθῇ πὸς ἡ βασιλεία του δὴλ ἦταν ἔνα γλέντι καὶ φαγατόπι, ζωὴ καὶ κόττα' μὰ τώρα πὸς ἦρθε ἡ ὥρα νὰ πληρώσῃ αὐτὸ τὸ γλέντι, τοῦ φαινόταν πάρα πολὺ φουσιωμένος ὁ λογαριασμὸς: Μὰ τὴ ζωὴ του, ὄρε ἀδελφέ;...
«Ἀπὸ τὸ κλάψα-κλάψα καὶ τὸ στέναζε στέναζε, ἀπόκαμα πιά ὁ κακόμοιρος πὸς δὲν μπορούσε νὰ σταθῇ στὰ πόδια του. Ἀνέβηκε λοιπὸν στὸ βασιλικὸ του κρεβάτι, φόρεσε τὸ νυχτικὸ του σκοῦφο, ἔσβησε τὸ κερί του καὶ πλάγιασε, ἀφοῦ, γιὰ τελευταία φορά, σετάστηκε μετ' ὅσον πούπουλένιο του μαυδᾶ.

ΙΒ'

Κυνήρι, ψέμα, φευγιό!
«Ὅταν ἐξύπνησε, ἦταν πιά μέρα μεσημέρι. Ἐτριψε τὰ μάτια του καὶ στὴν ἀρχὴ τοῦ φάνηκε πὸς εἶχε ἰδῆ ἀσχημὸ ὄνειρο. Μὲ πὸς! Περνοῦσε ἡ ὥρα καὶ ψυχὴ δὲν πατοῦσε στὴν κάμαρά του. Ὅστε ταβάθα μετ' ὅσον δίσκος μετ' ὄψοντα, ἔβρε ἀδελφοί νὰ μαλώσουν ποίανθὸ θὰ πρωτοχαμογελάσῃ. Φολακισμένος κ' ἀπαρτιγμένος!...
«Πηδᾷ ἀπ' τὸ κρεβάτι του, ἀνοίγει ἔνα παράθυρον καὶ τί νὰ ἰδῇ κάτω στὴν πλατεῖαν τοῦ παλατιοῦ!
«Ἐνα σωρὸ ἀπὸ ἐδά, πὸς τὰ εἶχαν ἀνάψει γιὰ νὰ γίνονεν χόβολη. Βιάδι ὁ λάνκαιρο θὰ μπορούσε νὰ φηθῇ ἀπάνω 'ς αὐτὴν τόσο μεγάλος ἦταν ὁ σωρός. Πάρα-πέρα ἦταν ἀκουσπιμένη μιὰ σοῦβλα πὸς ἀστραφετὸν καινοῦργιο σπαθί' καὶ πάρα-πέρα, κάτω ἀπ' τὰ

δέντρα ἦταν στρωμένο ἔνα μακρὸ τραπέζι καὶ κειμιά δεκαεὶα διαβολόπουλα ἔτρεχαν ἀπάνω κάτω καὶ κουβαλοῦσαν σερβίτσια. Ἐνας ἀγριάνθρωπος ἀκόμης σὲ μιὰ πέτρα τὸ γιαταγάνι του, προσκετικὰ καὶ σβαρὰ.

«Καὶ νὰ, ἀπὸ πέτρα, φτάνουν οἱ προσκαλεσμένοι. Ἀπὸ δῶ οἱ Ἵπουργοὶ κ' οἱ μεγαλοουσιάνοι τοῦ βασιλείου ἀπὸ κει ὁ Κουικουίνος κερματωτός, βαστώντας τὴ μέση του σὰ νεατῆς καὶ σέρνοντας πίσω του ἔνα τὸ λαὸ. Μόλις φάνηκαν οἱ Ἵπουργοὶ στὴ πλατεῖαν, ἡ στρατιωτικὴ μουσικὴ ἄρχισε νὰ παίξῃ τὸν ἔθνικὸ ὕμνον τῆς Ταμπουλίας.

«Μὲ μιὰ ματιὰ, μετ' ὄσον ματιές, ὁ Θωμάς κατάλαζε πὸς μόνον ἀπὸ ἐν' ὑπερμεγαν γιὰ νὰρχίτῃ τὸ γλέντι... Μπήκε μέσα κατὰφουρλισμένως. Τοῦ ἦρθε νὰ δάλλῃ φωτιὰ στὸ καλάτι καὶ νὰ καὶ καὶ μαζί. Ἀρχίσε τότε νὰ σπάζῃ ὅ,τι ἔβρισκε μπρὸς του, πέταξε χάμου τὸ πούπουλένιο μαυδᾶ του, τὸν τσακπάτησε, τὸ ἔκανε κομμάτια. Τὰ πούπουλα τῶν καναρινῶν σηκώθηκαν ὄσυννεφο καὶ τὸν σέπασαν μιὰ στιγμὴ σὰ νὰ θέλαν νὰ κελήσουν στὸ κορμί του. Ἐσοὶ τὸς πέραςσε ὁ κρᾶτος θυμὸς καὶ, ἀφοῦ ἐσβόμανε, ἀποφάσισε νὰ τοὺς πωλήσῃ πολὺ ἀκριβὰ τὴ ζωὴ του. Παίρνει τὸ λοιπὸν στὸ χέρι του τὸ βασιλικὸ του σκήπτρο, χοντρὸ σὰ ρόπαλο, καὶ στέκεται πίσω ἀπὸ τὴν πόρταν, ἔτοιμος νὰ τὸ φέρῃ κατακέφαλα στὸν πρῶτον πὸς θάκινε νὰ μῆ στὴν κόμαρά του. Περήμενε ἔσοι ὦ, μιστὴ ὥρα. Μὰ ἐκεῖ πὸς περίμενε, ἀκούει φωνές καὶ κακὸ, τρέχει στὸ παράθυρον καὶ τί νὰ ἰδῇ!

«Ἀκούτε τί ἔραξε.
«Ὁ Κουικουίνος, καθὼς ἔφτασε στὴν πλατεῖαν, ἔβγαλε λόγο κ' εἶπε πὸς ὅ,τι ὁ λαὸς ἔπρεπε νὰ καθῆσῃ στὸ κάτω μέρος τοῦ τραπέζου κ' ἀπὸς νὰ λάβῃ τὴν πρωτοκαθεδρία. Εἶπε πὸς οἱ Ἵπουργοὶ εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ δοκιμάσουν πρῶτοι τὸ φητό, γιὰ νὰ ἴδουθ' ἂν εἶναι καλὰ φημένο. Ἀπὸς ὁμοῦ, σὰν κομμάτ' ἀρχῆς, ἐγὼρεῖς νὰ τοῦ δώσουν τὸ καλύτερον κομμάτι καὶ δὲν ἐννοῦσε νὰ τὸ παραχωρήσῃ σὰ κανένα.

«Οἱ Ἵπουργοὶ θύμωσαν μετ' ὅσον ἀθάδεια τοῦ Κουικουίνου. Τοῦ εἶπαν νάχη λίγα λόγια, γιὰ νὰ μὴ διατάξουν νὰ τὸν συλλάβουν καὶ νὰ τὸν χῶσουν μέσα. Ἀνάβει τότε ὁ Κουικουίνος, ἀρ-

πάξει μιὰ γαβάθα καὶ τὴν πετᾷ στὸ κεφάλι τοῦ πρωτοκουρῶ. Ὁ πρωτοκουρῶς τρέχει νὰ φύγῃ ὁ Κουικουίνος ἀρπάζει τὴ σοῦβλα καὶ τρέχει νὰ τὸν φτάσῃ καὶ νὰ τὸν τροπήτῃ. Οἱ ἄλλοι δλοὶ τρέχουν ἐμπῶσιν του κ' ἀρπάζουν ὅ,τι πρόφρασε ὁ καθένας, ἄλλος μιὰ κουτάλα, ἄλλος ἔνα μαχαίρι κ' ἄλλος ἄλλο. Κι' ἔτρεχαν σὰν τρελοί. Ἡ μουσικὴ, πίσω ἀπὸ ἔνα φράχτη, ἔπαιξε ἀκόμα τὸν ἔθνικὸ ὕμνον! δὲν εἶχε πάρει εἰδηση πὸς ὁ κόσμος ἦταν ἀνω κάτω κ' ὁ λαὸς κ' οἱ μεγαλοουσιάνοι εἶχαν γίνε μαλλιὰ κουδάρια.

«Πέρετε κατακέφαλα στὴ θάλασσαν...»

«Ὁ βασιλιάς, βλέποντας τὸ φοβερὸ ἐκεῖνο ἐμφύλιον πόλεμον, δὲν χάνει καιρὸ, παρὰ πηδᾷ κάτω ἀπ' τὸ μπαλκόνι τοῦ παλατιοῦ καὶ τὸ βάζει στὰ τέσσερα.

«Ἄ, τί χαρὰ πὸς εἶχε! μὰ καὶ πὸς κτοπόδω ἡ καρδιά του μὴ τὸν πάρονεν μωρόδι καὶ τὸν τσακώσουν!...

Ἐκεῖ πὸς ἔτρεχε, γόριζε καὶ πίσω του νὰ βλέπῃ μὴ τὸν κνήγῃ κανεὶς. Μὰ ἐκεῖ πὸς ἔστριψε 'ς ἔνα δρόμον γιὰ νὰ πάη στὴ θάλασσαν καὶ νὰ φύγῃ μετ' ὅσον βάρκα, νὰ σοῦ καὶ τὸν βλέπει ἀπὸ μακρὰ ἔνα ἄγριάνθρωπος κ' ἀνοίγει τὸ στόμα του: «Ἐπεται συνέχεια)

«— Πιάστε τον Ι.. πιάστε τον Ι.
«— Ποῖόν, καλέ;
«— Νά, δὲν βλέπετε;... Ὁ βασιλιάς!
«— Πῶ, πῶ, πῶ! τῶσκασε στὴν ἀναμπρομπούλα!

«Ἀμέσως δὲ δὸς κόμματα, σὰν ἄκουσαν πὸς τοῦ; ἔφραγε ὁμοῦ, σὺμφιλώθησαν. Κι' ἔτρεξαν νὰ τὸν πιάσουν. Τὸ Θωμά τὴ πόδιαν ἔκαναν φτερά μὰ κ' οἱ ἀγριάνθρωποι ἔτρεχαν σὰν τὸν διάβολον. Ὁ Θωμάς πηδοῦσε φράχτες, χωνόταν σὲ χαλὸδεντρα, κρυβόταν πίσω ἀπὸ μάντρες, καὶ κειμιά φράξ τὸς ἔφραγε καὶ τὸν ἔχωναν.

Νὰ τὸν ἔδωκε κανεὶς ἔσοι χοντρὸ κ' ἔσοι ἐλαφρὸ στὰ πόδια, θάλασε πὸς τὸ πάχος βοῦθελ καὶ στὸ τρέξιμο ὅπως βοῦθελ καὶ στὸ κολύμπι.
«Τὸν κνήγοῦσαν, οἱ ἀγριάνθρωποι, μὰ πὸς νὰ τὸν φτάσουν! Εἶπαν νὰ τοῦ ρίξουν μερικὲς σιτίτες νὰ τὸν λαβώσουν' μὰ φοβήθηκαν μὴ χαλοῦσε τὸ κρέας του μετ' ὅσον λαβωματίες, γιὰτ' οἱ σιτίτες ἦταν φαρμακωμένες, κ' αὐτοὶ ἔβρασαν νὰ τὸν φάνε γερὸ καὶ καθρὸ.

«Τότε δὲν ἔβρω πὸς τοῦ Κουικουίνου τοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα νὰρπάξῃ ἔνα δίχτυ καὶ μ' αὐτὸ κνήγοῦσε τὸν Θωμά νὰ τὸν πιάσῃ σὰν φάρι. Τρέχοντας, ὁ Θωμάς ἔκανε τὸ γόρον δλοῦ τοῦ βασιλείου, μπροστὰ ἀπὸς, ἔσπισω τοῦ ἐκεῖνοι. Ἐσοὶ ἔφτασε καὶ ὁ ἔνα φηλὸ βράχον παραθαλάσσιον. Ἀνεβαίνει στὴν κορυφὴν καὶ, τί χαρὰ! βλέπει κάτω στὴ θάλασσαν ἔνα καρδί μετ' ὅσον πηνία τὸ ἀνοικτὸ. Κάνει τότε νὰ πηδήσῃ στὴ θάλασσαν καὶ νὰ φτάσῃ κολυμπώντας τὸ καράβι ἐκεῖνο πὸς ἦταν ἡ σωτηρία. Μὰ τὴν ἰδία στιγμὴν, φά! ὁ Κουικουίνος τοῦ ρίχνει τὸ δίχτυ καὶ τὸν πιάνει μέσα κρηματωμένο!

«Τὶ ἀτοχία! Νε βρεθῇ τσακωμένος μέσα 'ς ἔνα δίχτυ τὴ στιγμὴ ἰσχυρὰ πὸς ἔλεγε πὸς σῶθησαν τὰ δάσανά του! Καὶ νὰ ἔσρη πὸς θὰ τὸν ἔκαναν φητό στὴ σοῦβλα!...

«Τῶρ ὁμοῦ ἡ δυσκολία ἦταν νὰ τὸν τραβήξουν ἀπάνω. Κι' ἐπειδὴ ὁ Κουικουίνος μονάχος του δὲν μπορούσε, ἔπιασαν τὸ σχοινί τοῦ δίχτυοῦ δλοὶ οἱ ἀγριάνθρωποι καὶ τὸ τραβῶσαν μετ' ὅσον δλη τους τὴ δόναμη. Φαντάζεστε πιά μετ' ὅσον δρεῖξη καὶ προθομία τὸ ἔκαναν, ἔφροννας πὸς στὴν ἀρχὴ τοῦ σχοινοῦ ἦταν κρηματωμένο τὸ θεωρεῖται τοῦς!

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΥΘΟΣ

('Αριθ. Έργο 29)

Είπε σὴν μητέρα της ἡ Κυρά-Σελήνη: — «Κάμε μου ἕνα φάρμα χάρη νὰ μὸς δίνη».

Κι' ἡ γομφ ἀποκρίθηκε: — «Πῶς νὰ σοὺ τὸ κάνω; Μὰ τὸ φάρμα-ξήλωνε κάποιος θεὸ νὰ χάνω».

Γιατὶ μήπως στέκεσαι ὅπως εἶσαι τώρα; Ἄπ' ὀλάκαρη, μισὴ ὡς τὴν ἄλλη ὥρα, κ' ὕστερα μαζεθεοσάι σὰ μικρὸ δεσπᾶνι... Γυὰ ἕνα τέτοιον ἀνθρώπο γίνεσαι φουστᾶνι;

(Κατὰ τὸν Ἀίσωπο) Μεγάλη Ἑλλάς

ΣΙ ΑΛΛΑΓΕΣ

('Αριθ. Έργο 6)

Τὶ δοχημὴ μέγα!.. ὁ ἀνεμος δαιμονισμένα σφυρίζει, τὸ δῶσος βογγᾷ... ὁ οὐρανὸς εἶναι κατὰμαυρος... ἕνα ἀνεμοβόραχι κάποτε κάποτε πέφτει...

Πλησίασα στὸ παράθυρο... μελαγχολικὴ κοίταξα τὴ λυπημένη φύση... Ἀλήθεια, τί σκοτεινὴ μέρα... ὁ ἥλιος δὲν φάνηκε καθόλου... τὰ βουνὰ μακρὰ ἐκπαλάτουν μὲ μὴ πικρὴ δριμύλη... ὁ ἀνεμος δυνατὰ φυσῶσος παρνοντας μὰζι τοῦ χαρτάνια καὶ πομπουλά... τὰ κυπαρίσσια κλίνουν...

Μὰ νὰ!... γιὰ μιὰ στιγμή ὅλα αὐτὰ σταματήσανε, ὁ ἥλιος νικητὴς προβάλε καὶ ἀνέμου μου φάνηκε τὸ οὐράνιο τόξο... Ἡ δριμύλη χάθηκε μαρδὸς στὸν ἥλιο... τὰ βουνὰ μεγαλόφωνα παρουσιαστήκανε ἠλιολοσιμένα... Ἡ φύση χαίρεται... χαϊρομένονα κ' ἔγω καὶ κοίταξα τὴν αἰθρία δια γούτη ἄλλαγι.

Πέντε λεπτὰ περᾶσανε μ' αὐτὴν τὴν χαρούμενη φύση... Σφῆνου ὄμως ὁ ἥλιος χάθηκε, τὸ οὐράνιο τόξο εξαφανίστηκε, τὰ βουνὰ σκεπαστήκανε μὲ τὴν δριμύλη, ὁ ἀνεμος ἐσφυρίζε καὶ ἡ πόλη τυλιχτήκε σ' ἕνα σκοτεινὸ πέπλο. Ὅλα σκοπιὰ ὑποκίνησανε στὸ μοραῖο τους. Πόσο γελιάστηκα!... νόμισα πῶς ἡ μέρα θὰ διορινοῦντανε, ἀλλὰ πάλι χίλασε...

Ἀπαράλλαχτα καὶ στὸν ἀνθρώπο τέτοιες ἀλλαγές παρουσιάζονται κίθε μέρα. Ἀυτᾶται μὲ μιὰ μικροῦταικη χαρὰ τοῦχερταὶ καὶ χαίρεται ὁ φροχῶς... ἀλλὰ πάλι ξάφνου βυθίζεται σὲ λύπη. Ἀνήμπορος νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι πάνω καὶ ν' ἀψηφίσῃ τὸν κίνδυνο, πάντα σκεδὸν ὑποκίπτε στὴ σκληρὴ του μοίρα, σὴν τὰ κυπαρίσσια πού σὲ πρῶτο φῶσμα τ' ἀνεμὸ κλίνουν καὶ ἄκωμη ἀφίνεσαι νὰ παρασύρεται

σὲ μερικὲς περιστάσεις σὴν τὰ πομπουλά πού σφουρίζονται δαιμονισμένα σὸν ἀνεμο. Χρυσανθῆ

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΨΕΜΑ

('Αριθ. Έργο 19)

Σὲ κάποια συναναστροφή τῶν ἀναιτόρων, ἔλεγαν πῶς διακρίνεται τὸ ψέμα ἀπ' τὴν ἀλήθεια.

— Ἄν ἀρῆστανε, εἶπε ὁ βασιλιάς, νὰ περᾶσουν ἀπ' τὴν ἴδια πόρτα καὶ τὰ δῶ, νὰ εἶστε βέλαιοι δεῖ τὸ ψέμα θὰ περᾶσῃ πρῶτο.

Τὴν ἴδια στιγμή ἕνας ὑπηρέτης ἀνοίγει τὰ φύλλα τῆς πόρτας καὶ φαίνονται ὁ πρῶτοφυγὸς μ' ἕναν ἄλλον ὑπουργό, οἱ ὅποιοι συναρξίζονταν ποῖος νὰ περᾶσῃ πρῶτος.

Τέλος ὁ νεότερος ὑποχωρεῖ καὶ ἀφίνει ἐλεύθερον τὴν εἴσοδο σὸν πρῶτοφυγὸ, ὁ ὅποιος εἰσέρχεται.

Ἀυτὴ ἡ εἴσοδος ἔκαμε ὄλους νὰ γελᾶσουν, κ' αὐτὸν ἄκωμη τὸν πρῶτοφυγὸ, ὁ ὅποιος χωρὶς νὰ ξέρῃ τὴν αἰτία γελῶσος, μόνο γιατὶ ἔβλεπε τὸ βασιλιά του νὰ γελᾷ.

Ἦσαν τὸ ψέμα πού πέρσος πρῶτο...

'Αθήνας Δόξα

ΤΑ ΒΡΑΣΜΕΝΑ ΦΑΡΙΑ

('Αριθ. Έργο 21)

Ὁ μικρὸς Νέσο εἶχε, μέσα σ' ἕνα πλατὺ γυάλινο δοχεῖο, ψάρια κόκκινα. Τὰ ἄποπος πὸλὸ καὶ κίθε μέρα τοὺς ἄλλοτε τὸ νερὸ.

Μιὰ μέρα ὄμως ἔκανε τοσου χτερὸ κρύο. Τὰ καμμένα τὰ ψάρια θὰ παγώσουν, εἶπε ὁ Νέσο. Καὶ μιὰ καὶ δυὸ, βάζει νερὸ ἀπὸ καμινέτο καὶ τὸ βράζει. Ὑστερα τὸ ρίχνει γούγορα στὴ γυάλα. Τὰ ψάρια ψόφησαν ἀμέσως. Ὁταν τὸ κατάλαβε ὁ Νέσο, ἦτανε ἀργά. Τώρα κλαίει γιὰ τὸ ξερὸ του τὸ κεφάλι.

(Μετὰφραση) Φοσφάρις

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ἡρώς Ἑλληνοπούλα, ἔρχεσαι νὰ συμφᾶμε; — Ἄ, εὐχαριστῶ! Συντροφὸν καὶ μόνη μου.

Ἐστᾶλη ἐπὶ τοῦ Μεγάλου Ἑλλάδος

Ὁ μικρὸς Ἄνδρας γυρῆζει στὸ σπίτι κυνηγετός, καταλάσπαιμένος, χιμαίνος, ἐλεεινός. — Ἄ! τί ἐπαθε; τὸν φωνοῦν ἔντρομοι; τί σοὺ συνέβη;

Κι' ἐκείνος: — Τίποτα. Λίγο εἰλειψῆ νὰ πατήσω ἐν' αὐτοκίνητο. Ἐστᾶλη ἐπὶ τοῦ Πόνταχου Παρόντος

Ὁ Δάσκαλος: — Αὐὸ λέξεις θὰ σὸς πὸ μόνο καὶ τελειώνουμε: Αὐτὸ τὸ...

Κι' ὁ ἀμελής Γιαννῆς; διακόπτεται: — Φτάνει! τίς εἶπατε! Ἐστᾶλη ἐπὶ τοῦ Νικ-Κάρτες

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΕΚΔΟΤΗΣ

Ἐξεδόθη: ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ "ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ", Μὲ τὸ θαυμάσιον οἰκογενειακόν, τερπνόν καὶ διδακτικόν μυθιστόρημα τοῦ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (ΦΑΙΔΡΟΝΟ) «Η ΑΔΕΛΦΟΥΛΑ ΜΟΥ»

Κορυφαίον βιβλίον, διὰ μικροῦς καὶ μεγάλους, ἐπὶ ἀρεστοῦ χάρτου, καλλιτεχνικῶς τυπωμένον, ἀπὸ 200 περιπτῶν σελίδας, μὲ ὠραῖον δίχρωμον ἐξώφυλλον καὶ μὲ 24 εἰκόνας τοῦ κ. Α. ΒΩΤΤΗ.

Καὶ μὲ τὴν προσθήκην τῶν ταχυδρομικῶν: διὰ τὸ Ἑωστερικὸν δρ. 16, 40 καὶ διὰ τὸ Ἑωστερικὸν δρ. 18, 80. Πᾶσα παραγγελία, μετὰ τοῦ ἀντιτίμου, ἀπευθύνεται πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, 38 Ἐδριλίδου, Ἀθήνας.

ΑΔΑΦΟΡΓΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ", Ἀθήνας, 38 ὁδὸς Ἐδριλίδου τῆν 24 Ἀπριλίου 1923

ΓΙΑ τὸ ζήτημα τῶν λογιολοπιῶν τῆς Σελίδας, — κ' εἶναι κάμπερα τὰ κρούματα αὐτῶν τῶν καιρῶ, — εἶπα δεῖ σὸ ἐξῆς δὲν θὰ ἐγερῶναι γιὰ δημοσίευση, παρὰ κομμάτια ἐκείνων γιὰ τοὺς ὁποῖους θὰ ἔξω, θὰ εἶμαι βεβαία πῶς εἶναι δικὰ τους. Γιὰ τοὺς ἄλλους θὰ περιμένω νὰ βεβαιωθῶ. Καὶ ἔξερτε κίθε βεβαιώνεται κανεὶς: μὲ τὸν καιρὸ, μὲ τὴ γνωριμία, μὲ τὴν ἀλληγορῆσι, μὲ τὴ δρᾶση. Ὅταν π: γ: μου στείλουν σήμερα κατὶ τί ὁ Φοδῆριος, ὁ Ἄρησι, τὸ Ἀγροκᾶταχο, τὸ Θαλασσοπούλι, τὰ Σκόροτα Φύλλα, ὁ Ἀρεθὴς Γουμασιόπαις καὶ καθεῖς; μπορᾶ νὰ μὴ εἶμαι βεβαία πῶς εἶναι δικὰ τους; Λοιπὸν, αὐτῶν ἡ τέτοιων μόνον θὰ ἐγερῶναι. Οἱ ἄλλοι θὰ φρονεῖον νὰ γίνονται καὶ ἄ: ἔχουν ὑπομονή κ' ἐπιμονή.

Ἰδία, θὰ εἶδες βεβαία τὴν ἐγερῆσιν τοῦ ψευδωνύμου σου, πού τὸ ἔκαμα θηλυκὸ γιατί ἔσει ταίριαζε καὶ ἕτερα. (Μὲ δυσκολοῦσον, ἔξερτε, τᾶρα σινικά ψευδώνυμα τῶν κοριτσιῶν ὅπως καὶ τὰ θηλυκὰ τῶν ἀγοριῶν). Τὸ πρῶτο σου γράμμα, ἀν καὶ ἄργησε τόσο, μ' εὐχαρίστησε πὸλὸ. Ἄς μὴν ἀργήσῃ τοῦλάχιστο ἡ συνέχεια... Χαίρετὸ καὶ τὰ τρία ἰδέθρια πού μάγαπατε τόσο.

Ἡ Μαρία Σιγούρου ἀπὸ τὴν Ζέκυνθο, ἡ ἀγαπητὴ μας Νανουρίστια, μὸ ἀναγγέλλει τοὺς εὐχρεῖς ἀρραβῶνας τῆς με τὸν κ. Ν. Γ. Μπαρδαπούλο, ἀπὸ ἄλλη ἐπίσης φιλικὴ μας οἰογένεια. Νὰ ἔξερτε τὸ καλὸ μου τὰ παιδιὰ. Τοὺς στέλνω τίς πὸ ἐγχαρδίες μου εὐχες. Κι' εὐχαριστῶ πὸλὸ τὴ Νανουρίστια πού μάγαπα τόσο καὶ θὰ μάγαπα πάντα.

Νὰ κ' ὁ καλὸς μου Ἐμ. Γ. Ρεῖζης, πού πρῶτη φορὰ ὑπερ ἀπὸ πέντε χρόνια ἐρχεται νὰ μ' εὐχαρίστησῃ γιὰ τὴν διδχὴ καὶ τὴν τέλει πού τοῦ παρήγα. Τὸν εὐχαριστῶ πὸλὸ γιὰ ὅσα γράφει καὶ γιὰ τὴ συμμετοχὴ του σὸ Σύλλογο πού ἐργάζεται γιὰ τὴ διδασχῆ μου.

Φιμῆσθη, ὅσα μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σου, τόσο λυτῆθη κ' αὐτὸ τὸ ἔλεμα, πού σὲ κάνει νὰ μὸς παρῶναι τόσο σπάνια αὐτὴ τὴν εὐχρησῆ. Ἐλπίζω νὰ τὸ κατωκίνησῃς καὶ τακτικᾶ. Ὅσο φανήσῃς φάρος καὶ εὐχρὸν Ἀπελῆτὸ σπρηθηκτικὸ ἀνευρὸ σου, μὸς φρονεῖον. Ἐβέβαια τὰς παραγγέλιας νεται αὐτὸ τὸ τραπέζι τῆς θαλῆν καὶ τοῦ εὐχαριστῶ ὅπως γιὰ τὰ θὰ τὸ σκέπτησῃ χωρὶς νὰ τὸ θυμάται τὸν λόγι, ἀνανεύσις, συμπληγῆ. Πῶσο θὰ ὑπερῆσῃ, καμῆνῆ μου ἔρωματα, ἔσοπαθῶματα, εἰσοφῶς καὶ νατῆλλουσα Σελήνη! Ἄς ἔχη δῶν ἡμερομνησῆσι. Μόνον πού δὲν ἔχω ὁ Θεὸς πὸ σ' ἐγλύτωσε ἀπὸ τόσο βεβῶτο νὰ τοὺς ἀπαντήσω χωριστᾶ. Γεμῆ ἀρραβῶσται. Ἐλπίζω νὰ περᾶσῃ Κάνω ἐπίσης γνωστὸ, δεῖ ὅχι μόνον γούγορα κ' ἡ ὑπερκαίθησῃ αὐτῆ, πὸ φύλλο δὲν μὸς ἐκτερεῖται ὁ χῶρος ὅχι νευροκαθεῖς ὅπως τὴν λέε, — πᾶσαντὸ ὁ θεός, ἀλλὰ καὶ σὸ γρασὸ ἄρησι. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ βάλω κάμπερα γράμματα μόνον χωρὶς ὅλη σου τὴ δυνάμη. — Ναι, σὸν κ. ὑπαντήσῃ. Ἀδελφῶν τόσο πὸλλὰ! Καμπορεῖ νὰ γράφῃς καὶ ἀπ' εὐθείας κίθεμερα, ἀπαντῶς ὅσα προφᾶνω κ' ἔξερτε πὸλὸν ἄλλα γιὰ πρῶτη εὐχρησῆ. Οἱ ἄλλοι μὲν λοιπὸν πρέπει νὰ εἶναι ἔξερτε καὶ νὰ περιμένουν μὲ ὑπομονή. Προπᾶντων νὰ μὴ φαντάζονται δυσαρκετικῆς. Ναι, σὴ δημοτικὴ μαρκετικῆς, πρᾶγμα πού τόσο μὲ πικραίνει.

Μὲ μεγάλῃ μου λύπη ἀναγγέλλω τὸ σὸν τυπικὸ. Ἄδεις ἡ γλύσῃ — κῆδῶντο τῆς ἀγαπητῆς μου φίλης Ἀγυλῶσῃ, — παίρνει ἀπὸ παντοῦ φρονεμῆλῆς Ἐμ. Καλομνηστοπούλου, ἡ Γραμματικὴ τῆς νὰ εἶναι μία. Μπορῶ ἐσοῦσῃ στὴν Ἐβέβαια κ' ἔχε κτῆ λέμε τὴ γλύσῃ πού ἔχει δετὴ διαφῶσῃ τὰ ψευδώνυμα ἘλευΓραμματικῆς. Ἐνα παράδειγμα γιὰ ἔσορα καὶ Ἀημοκρατία. Ἦταν ἕνα καταλάβε καθεῖς: Ἡ ὀβιλλῆσῃ κοριτσι, μὲ πὸλὸ σπάνια προεἶναι: μὲ λέτῃ ἀρχαία πού μπορῶσῃματα. Ἀπὸ καρδίας συλλυπηνομαὶ κάλλιστα νὰ τὴ μεταχειρισθῶμε. Ἄλλῃ, ἡ εἰλετο πᾶτερα τῆς κ' ἔλη τὴν οἰγοφῶσῃτα Ἀημοτικῆ, θὰ πῶμε σφῆνεγῃα γιὰ τὴ σκληρὴ ἀπάθεια, ἐμῆλῃσῃ κ' ὅχι τῆς ἀμῆλῃσῃ.

Ἐτσι καὶ γιὰ κίθε ἄλλη λέτῃ πᾶ παίρνουμε, ἐκτός πᾶ ὅταν δὲν κλίνεται κατὰ τὴ Ἀημοτικῆ, ὅπως τὸ φρονεμῆλῆς καὶ κατὶ ἄλλα τέτοια. Μπορεῖτε ὄμως νὰ μὸς στέλνετε αὐτὰ τὸ συνταξιδιότη, σου, Βασίλει πού γράφτε, γιὰ νὰ τὰ διαβάσω καὶ ἄδῃμα, ἦταν ἀπλοῦσῃτα ὑπερβῶτο ὅσα γυρῶσῃ...

ΕΡΑΝΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΠΛΑΣΙ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ Μὸς ἔσταλην ἀκόμη καὶ οἱ εἶξῃ: Ὁδῶρ Π. Βουρλοῦμη, δρ. 34. Ὁ ἔν Ἀθήνας Σύλλογος «Κράτος τῆς Ἐμύρῃ» δρ. 100. Ἀπτερος Νίκη, δρ. 35. Ἀη. Π. Σκατῆνῃς, δρ. 3. Ὁδῶρ Κ. Κῆσα, δρ. 10. Εὐαγγελία Πιτᾶ νὰ διαβάσωμε κ' ἄλλα ἐκτός ἀπὸ τὰ σχολικᾶ. Ὅταν καὶ τὸ δὸδ πρῶτο ἀπὸ δρ. 8. — Ἐν ἄλλῃ δρᾶ. 200. — Προγγυμῆται εἰσοφᾶται: Ἐν συνόψῃ δρᾶχ. 1705. —

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ Νέα Ψευδώνυμα: Φραγκολέττα, (ΑΚ) Διάττων Ἀσπῆ, ἄ. (ΓΜ) Πανῆ Σκλαβιά, κ. Ἐ...

ἡ ἀποκτεῖν σὲ λίγο νὰ μὸς ἐγγράφῃ τὸ γιὸ του. Ἡ Ἑλληνικὴ Καρδιά μὸς κατῆλλε δεῖ ἡ Γλυκιά Ὀνειροπόλῃ τῆς Κομῆσῃς τῶν Ἀχαρῶν τὸν δημοσιότης σὸ 15 φύλλο, εἶναι ἀνευρῆ κ' ἡμῆσις τῆς «Ὀνειροπόλῃ» τῆς Μονόσῃς, πού δημοσιεύθηκε σὸ 30 φύλλο τοῦ 1912. Ἐρημητικῶς, ἡ Κομῆσῃ τῶν Ἀχαρῶν μὲμῆθηκε κίθε τὰ κομμάτια αὐτὰ τὸ μετῆρσος στὴ δημοτικῆ. Ἐξερτε λοιπὸν νὰ θᾶ ἡ ἀπὸ κάτω μῆροισ κ' ἡ διακίνη. Ἡ ἀλήθεια ὄμως εἶναι, πῶς ἔβαλε μέσα καὶ κάμπερα κίθε τῆς. Χρῆσῃσῃτα νὰ τὸ πᾶ κ' ἐπὸ καὶ τὸ εἶπα. Ὅσο γιὰ τὰποτῆλῃματα, τὰ ἔξερτε κ' αὐτὰ: θὰ τροποποιήσῃ τὸν κατωκίνησῃ τῆς Σελίδας. Ὅραῖς Ἐπιστολῆς μὸς ἔσταλην αὐτὴν τὴν ἐβρομῆσῃ κ' οἱ εἶξῃ: Ζῶν, Ἀπόδοτος τοῦ Δεωνίδα, Κομῆσῃ, Ἀργυροῦ, Πολυμῆ, Καρῶσις, Καπετᾶν, Καρῶσις, Ἀπτερος Νίκη, Παλιό...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἔσο 3 τὸ πὸλὸ πρόσσις δρᾶχ. 1.50 Ἀπὸ τὰς ἀεμῆλῃον ἀεμῆλῃ 30 ἡ λέτῃ.

Μ. Μ. ἐπιδομῶν νᾶντυλλᾶσῃ: ἡ Σφῆρη μὲ Πουλί τ. Καταγ. Ἀρσοῦλια τ. Ἀδῆς, Νᾶντῃ τ. Ἀγλαῖον. — ἡ Χαρᾶνγῃ μὲ Μυροβ. Ἀνοῖτῃ, Ροδοδάφνη. — ὁ Νυχοφᾶρος μὲ Κόντε Ρεπαρᾶνῃ, Ἀγλαστον. — ὁ Ἰδεολόγος μὲ Καρῶσῃ, Καρῶσῃ, Ἀφ Γουμασιόπαι, Τρυοῦρῃ, Ἐλπίδοκλ. Πορφ. Ρίτα, Κίωτ. Τρυοῦρῃ. — ἡ Ἀκαλανθῃ μὲ Βολιῶτ. Κεράσι, Ρίτα, Στριγγῃ. — ἡ Ἐισα μὲ Ἀκαλανθῃ, Ἰζᾶν, Διαβολόπαιδο. — ὁ Πανταγῶ Παρῶν μὲ Πληγομ. Τρυοῦρῃ, Πολεμιστῃ τ. Βατιεῶλ, Παῖδι τ. Μίλλ, Πορῆχο.

Ἡ ἀπῆλῃσις ἀκαλῆται τοὺς εἰλοῦς τοὺς: Μεγάλη Ἑλλάδα (συνεμορφῶθη) Γουαῖτα (εὐχαριστῶ πὸλὸ γιὰ τὸ ἔσοπαθῶμα μῆροισ; μεγάλη βῆσῃσι προσφῆρσι σὸ ἔργο μου!) Ἀηνη Παπαδάμ (μὲ τὰ ἔρωματα πού ἔσταλες, ἐνεγρᾶφῃ τὴ Μυρῆτῃ εὐγῃ!) Ὁδῶρ Π. Β. (ἔστολεῖα περαστικᾶ τῆς μαρκεῖς) Νικ. Μ. Τσαχ. (τί λῆσι ὅς κ' οἱ ὑπῆρται: μὲ διαβάσῃον σὸ σπῆσι σᾶς; μῆροισ!) Μιρᾶνῃ (εὐχαριστῶ πὸλὸ καὶ γιὰ τὸν καινοῦρῃγο σὸνδρομητῃ.) Ἐρημῃ (χαίρω πού ἔγινεσῃ καλᾶ) Ἑλληνικῃ Καρδία, (εὐχαριστῶ πὸλὸ γιὰ τὸ ἔσοπαθῶμα) Νίαν Κατᾶρο (ἔλαβε κ' εὐχαριστῶ πὸλὸ γιὰ τὸ ἔκαλοουθηκῃκὸ αὐτὸ ἔσοπαθῶμα) μὲ βῆσῃσι, ἀπὸ ἑτωρεῖς «καθῆκῃ σου» τὴ διδασχῆ μου, μπορεῖ νὰ σταματήσῃ εἰς ἐνεγρῆς σου ποτῃ;) Ἰβῶνῃ (ἔλαβε, ἔστολε, εὐχαριστῶ) Ὁραῖον Καστέλιαν (αὐτὸ σοὺ εἰδῆλεσῃ πὸλὸ ἔχαρῃκα γιὰ τὴ γνωριμία) γράφε μου) Ἀρᾶντῃ Γέλλο (εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἔσοπαθῶμα) ἐκπῆσῃσι, δυστηχῆς, δὲν ἐπιτρέπουν αὐ καπορῃ) Καίτην (ὑπερνευρατιστῃ ψευδώνυμα τῆς διδῆλεσῃ τὸ πρῶτο) Καταδῆσῃ (γιγᾶτι ἀσθεῖς αὐτὸ τὸ καροῖνον πρῶτὸ τὸ ὄβῃ) Ζουλοῦ (ἡ σημεῖσῃσι ἦταν συνέχεια τῆς Ἀγγῆλις 571, πληρωμῆτῃ ἐπῆρφα δὲ τὴ δημοσιεύσῃ τῆς τῆ αἰτῆσι τοῦ Καρῆ, ἀπὸ εἶδα δεῖ ἦταν ἀλήθεια) Φραγκολέττα (χαίρω πού ἀποτελειῶσῃ καὶ μιὰ φορὰ ἕνα γράμμα κ' ἐλῆσῃ τῶρα πῶς αὐτὸ θὰ γίνεσαι σὴν) ἡ Ἡ. Ἄ: μὸς ἔγρᾶφε καθεῖς πῶς ἦταν μετᾶφρασις) Νοῶ (ἔστολε)

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ. Καθὼς εἰδῆσῃσῃ, δεῖ θὰ βεβῶ ἄλλα κομμάτια μῆροισ νεωτέρας θηλυῶσῃ. Μπορεῖτε ὄμως νὰ μὸς στέλνετε αὐτὰ πού γράφτε, γιὰ νὰ τὰ διαβάσω καὶ ἄδῃμα, ἦταν ἀπλοῦσῃτα ὑπερβῶτο ὅσα γυρῶσῃ...

ΕΡΑΝΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΠΛΑΣΙ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ Μὸς ἔσταλην ἀκόμη καὶ οἱ εἶξῃ: Ὁδῶρ Π. Βουρλοῦμη, δρ. 34. Ὁ ἔν Ἀθήνας Σύλλογος «Κράτος τῆς Ἐμύρῃ» δρ. 100. Ἀπτερος Νίκη, δρ. 35. Ἀη. Π. Σκατῆνῃς, δρ. 3. Ὁδῶρ Κ. Κῆσα, δρ. 10. Εὐαγγελία Πιτᾶ νὰ διαβάσωμε κ' ἄλλα ἐκτός ἀπὸ τὰ σχολικᾶ. Ὅταν καὶ τὸ δὸδ πρῶτο ἀπὸ δρ. 8. — Ἐν ἄλλῃ δρᾶ. 200. — Προγγυμῆται εἰσοφᾶται: Ἐν συνόψῃ δρᾶχ. 1705. —

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ Νέα Ψευδώνυμα: Φραγκολέττα, (ΑΚ) Διάττων Ἀσπῆ, ἄ. (ΓΜ) Πανῆ Σκλαβιά, κ. Ἐ...

ΕΡΑΝΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΠΛΑΣΙ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ Μὸς ἔσταλην ἀκόμη καὶ οἱ εἶξῃ: Ὁδῶρ Π. Βουρλοῦμη, δρ. 34. Ὁ ἔν Ἀθήνας Σύλλογος «Κράτος τῆς Ἐμύρῃ» δρ. 100. Ἀπτερος Νίκη, δρ. 35. Ἀη. Π. Σκατῆνῃς, δρ. 3. Ὁδῶρ Κ. Κῆσα, δρ. 10. Εὐαγγελία Πιτᾶ νὰ διαβάσωμε κ' ἄλλα ἐκτός ἀπὸ τὰ σχολικᾶ. Ὅταν καὶ τὸ δὸδ πρῶτο ἀπὸ δρ. 8. — Ἐν ἄλλῃ δρᾶ. 200. — Προγγυμῆται εἰσοφᾶται: Ἐν συνόψῃ δρᾶχ. 1705. —

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ Νέα Ψευδώνυμα: Φραγκολέττα, (ΑΚ) Διάττων Ἀσπῆ, ἄ. (ΓΜ) Πανῆ Σκλαβιά, κ. Ἐ...

ΕΡΑΝΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΠΛΑΣΙ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ Μὸς ἔσταλην ἀκόμη καὶ οἱ εἶξῃ: Ὁδῶρ Π. Βουρλοῦμη, δρ. 34. Ὁ ἔν Ἀθήνας Σύλλογος «Κράτος τῆς Ἐμύρῃ» δρ. 100. Ἀπτερος Νίκη, δρ. 35. Ἀη. Π. Σκατῆνῃς, δρ. 3. Ὁδῶρ Κ. Κῆσα, δρ. 10. Εὐαγγελία Πιτᾶ νὰ διαβάσωμε κ' ἄλλα ἐκτός ἀπὸ τὰ σχολικᾶ. Ὅταν καὶ τὸ δὸδ πρῶτο ἀπὸ δρ. 8. — Ἐν ἄλλῃ δρᾶ. 200. — Προγγυμῆται εἰσοφᾶται: Ἐν συνόψῃ δρᾶχ. 1705. —

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ Νέα Ψευδώνυμα: Φραγκολέττα, (ΑΚ) Διάττων Ἀσπῆ, ἄ. (ΓΜ) Πανῆ Σκλαβιά, κ. Ἐ...

εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀγῆνην) Ἀβυρῃσῃν (σοὺ ἐνεκρῆθη σὸ 120 φύλλο) Πουλί τῆς Καταγῆσῃς (χρῆσῃσῃτα ὑπομνησῃ) Ἐρημῃ Ἀδῆλῃσῃ (τὸ φύλλο στέλλεται τακτικῶς καὶ ἀνελλῃσῃσῃ: κάμπερα παραγγέλια δὲν ἐκτελεῖται, ἀν δὲν συνοδεύεται μὲ τὸ ἀνεῖτιμον) Χαρᾶνγῃ (χαίρω πού ἔγινεσῃ καλᾶ εὐχαριστῶ) Νυχοφᾶρον (ἀρῆστερα, ἔγινε κίθε) Ρῶβε (ἔλαβε κ' ἔστολεῖα λογασιᾶσι) Ἀτυχο Προσφυγῃπῃλο (τίποτα δὲν ἐπερῃσῃσῃ) Παν. Γ. Ζεβῶν (ἔγῃ, φύλλο δὲν ἀγρῶται, πού τὸ μῆρο) Τολμηροῦ Ἀεροβάτην, Διαβολογατῆρῃ, Ρ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΓ' -- 640)

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΑΛΛΙΚΗΣ

Οσα Διαπλάσσοιλα θέλουν... Οεις να μάθουν Γαλλικά, είτε να προγυμνασθούν γι' ανώτερας σπουδὰς...

(ΚΓ' -- 641)

Δημοκρατική Συγγροφία, ελμαι στο κλουρό σου. Ρόβερε

(ΚΓ' -- 642)

Νίσα, Ξύνα, καύμενη! Νερέλη, καυά είναι καλλίτερη; ή Κύκρος ή ή Έλβετία και Άγγλία; Γυδέρπιτο

(ΚΓ' -- 643)

Μιράντα, έρω φραία και σίχνω... Μετά καπέλλο ε; Σκέψουν όμως τη λύση μου πάλι το ποδήλατο! -Κ.

(ΚΓ' -- 644)

Β' ΣΕΙΡΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ

Ελευθεριαν. Θέματος. Βραβ. Α': βιβλία δρ. 100. δεύτερον: δραχμών 50. Τρίτον: δραχμών 30.

2ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ: 'Υπάρχει μέλλουσα ζωή και πώς την φροντίζεσθαι; Βραβ. Α': Δύο τόμοι Διαπλάσσεως Β' περιόδου κατ' εκλογήν.

Δεύτερον, Τρίτον, Τέταρτον από μίαν άτησίαν συνδρομή Φυλής. Δικαιώματα συμμετοχής δε' έκαστον, δραχμή. Προθεσμία άμήνηνος. Δίσις: 'Ανάστην Κωνσταντινίδην, Πατήσια 'Αθήνας.

(ΚΓ' -- 645)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ 'ΕΛΛΗΝΟΙΔΙΣ

ΑΠΟΤΕΛ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ΜΑΞ

Β' ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ: Α' ΒΡΑΒΕΙΟ ΔΑΦΝΗΣ ΕΤΣΦΑΝΟΣ Γ' ΜΙΚ. ΜΥΣΤΙΚΩΝ: Α' ΒΡΑΒΕΙΟ ΒΑΠΙΔΟΠΑΧΤΗΣ ΠΟΡΦΥΡΑ

Α' ΙΧΝΟΓΡΑΦΙΑΣ: Α' ΒΡΑΒΕΙΟ ΑΦΒΑΣ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙΣ

Ο Σύλλογος διελυγή ηρό πολλού και γι' αυτό παρακαλώ να με συγχωρήσουν αν άργήσω να βγάλω τάς αποτελέσματα κ' αν βγαίνουν τώρα τόσο περιληπτικά.

(Κ. Μίλητος) ΡΟΔΙΟ

(ΚΓ' -- 646)

ΑΓΝΩΣΤΟΙ ΦΛΟΙ, το μυστηρίου που σας καλύπτει ανεξήγητον, εκνευριστικών. -ΜΕΝΕΛΛΟΣ

(ΚΓ' -- 647)

ΝΕΡΟΦΡΑΣΤΑ ΛΟΥΚΑΝΙΚΑ. Πα' Νουόκλα: Καπετανάκης, Χολέρα: 'Αράνης, Φάουσι: Καφαμπέλης, Μυστηριώδη Βαράνης, άουακα!!! Γιοσχιχίτο.

(ΚΓ' -- 648)

•Σ. Τ. Β. Ε. •

Ιδρύεται σύλλογος με σκοπόν ημιστηριώδη. •Σ. Β. Σ. Δ. • εχεις την υποστήριξίν μας. 'Αφρόκρικο, Ναυουρίστρα, Τελευταίε Παλαιολόγε, 'Υπερό Πατριόδος, 'Αδρατε Πυγμαύς, Δικέφαλε

Δετέ, Υιέ του 'Αετού, έχετε υποστήριξίν μας. Τά αξιομάτα έκαγονισθήσαν ως εξής: Βασιλεύς = Βασιλικόν Σχίητρον, 'Αντιβασιλεύς = Πολυπαθής Βασιλεύς, Αδύλαρχης = 'Ιουστιανός, Γραμματεύς Βασιλεύς = Κωνσταντίνος Βουλγαροκτόνος.

(ΚΓ' -- 649)

Μπαίνοντας στη λουλουδοσπαρμένη σπατά της Διαπλάσσοιλα, στέλλω ένα χαιρετισμό στα Διαπλάσσοιλα.

ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΟΣ ΠΗΠΟΤΗΣ (ΚΓ' -- 650)

Λίστ, Μένδελσον, 'Αλημ. Σμύγνη, Τραβιάτα, άνταλασσούμε Μ. Μ; ΜΕΛΑΧΡ. ΠΗΠΟΤΗΣ (ΚΓ' 6 -- 651)

Ελπιδοφόρα 'Ελληνίς Μαυροθαλασσίτη, έλληλο ρο: δέχομαι. Γράψατε πρώτον: Δίσιν Κερωνού (διά Π. Π.) ΠΙΣΤΙΣ - ΠΑΤΡΙΣ (ΚΓ' -- 652)

Ιωνική Ούρανέ, γιά ναόσι μέσο; Ιπήγαυε να την πάρες, όπω; πήγαν πολλοί... ΔΟΞΑΣΜΕΝΟΣ ΤΣΟΛΙΑΣ (ΚΓ' -- 653)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ 'Μ. Ε. Γ. • Αγγός Γ'νετζές (Κριεζής). ΠΑΙΔΙΑ, στας άνακαλήφεις του Γ'λεντζέ, βάλαμε στοίχημα και κερδίσαμε. ΓΚΑΒΛΕ-ΚΑΥΑ ΜΠΕΛΗΣ (ΚΓ' -- 654)

Αχι! Τίγρι παιδί μου, γιά προς άδελφία ήσουν άσ;.. *Τασ-τάσ*, ταίμησέ μας. ΕΝΩΣΙΣ ΜΠΟΑΣΕΒΙΚΩΝ (ΚΓ' -- 655)

Διαπλάσσοιλα, μάθόν.ες την Διαπλάσσοιλα του συλλόγου μας, άλλάσοομεν σημασίαν. 'Α Σ Φ Δ' (ΚΓ' -- 656)

ΝΙΚΗ: Ν(άνοι) 'Ιπτότας) Κ(αβαλλάριδες) Η(τημένου). Πατοπ, roui savoir!!! ΣΜΥΡΝΑΙΟΣ ΜΑΡΤΥΣ (ΚΓ' -- 657)

ΑΔΕΡΦΑΚΙ ΝΑΝΟΥΡΙΣΤΡΑ. ΑΓιατί όχι; Μάλιστα. Άλλά με τον όρον όμως να κουβαλάη νερό ό 'ΚΕΡΑΥΝΟΣ' με τό κοσκίνο και όχι με τό κοφίνι. ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟ, έού να κοιτάρς τη 'Ριτούλα σου' και μες να μάς άφρης να ξηγηθόμε με τη ΖΟΥΛΟΥ όπως μάς γουστάρε. ΚΑΡΟΥΜΠΑ ΚΑΡΚΑΛΕΣΙΕΝ (ΚΓ' -- 658)

ΖΟΥ(Ρ)ΛΟΥ άρμυροφιστική, Παλληνηράδες είμαστε και κόχομε δέ γυμένο σ' σ' σ'αι ψευτοκαλλημασού και είν' άποδο: γυμένο. άντι καμία άποκαλήφει να κάτσης και να κάτσης. ψευδοφωνα φανταστικά σ' πιάσεις και μάς βάνεις ΚΑΡ-ΚΑΡ (ΚΓ' -- 659)

ΕΙΣΜΕ, ΕΤώπαμε και τό ξανάλεμε ΚΑΤΟΥ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ Γιά να ξέσης ΚΑΡΟΥΜΠΟΚΑΡΚΑΛΕΤΑΡΟΣ (ΚΓ' -- 660)

Αργοναυτική 'Ενωσή, τό φαγιέλιν' έτοιμο. Πώς όμως να τό στείλλουμε; Περίδρομας; (ΚΓ' -- 661)

Στόν 'Αφ' Γερμανοπαίδα ή Σμύρνη και ή Κλωθώ γιά τον 'ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΗ' του, στέλλουν συχαρητήρια. (ΚΓ' -- 662)

Προκηρύσσω Διαγων. c. p. Βραβείον 10 δρχ. Προθεσμία άμήνηνος. Δίσις: C. Cotsomitis, Β. Ρ. 1631, Le Caire (Egypte) 'Ονειροπόλος της Δόξης (ΚΓ' -- 663)

Προκηρύσσω Διαγων. Μ. Μυστ. Βραβείον 10 δρχ. Προθεσμία άμήνηνος. Δίσις: ή άνο. 'Ονειροπόλος της Δόξης (ΚΓ' -- 664)

Διαπλάσσοιλα, λάβστε δλοι άμέρους στεύς μικρούς μου Διαγωνισμούς. 'Ονειροπόλος της Δόξης (ΚΓ' -- 665)

ΗΡΩ, εύχομαι να περάσης τό διάστημα του ταξιδιού σου εύχάριστον. 'Ατυχός Προφυγόταις (ΚΓ' -- 666)

ΡΥΤΑ, στέρομαι επιστολή; σου, έλαβε; θουαενι; Καμβίλι, γιατί δέν γράφεις; 'Αποκομήθη-κας; ΣΠΑΝΙΟΛΑ (ΚΓ' -- 667)

Καρούμα, Καρκάλετος, στοίχημα 100 και άλλες τόσες, φιλαράκο Τρουγέρα. Όρίσσε ήμ-εραν συναντήσεως εις Γραφεία Διαπλάσσεως. Βαράνης, πώς άποδίδεις την Διαμαρτυρίαν; 'Α Μ. Α' θά έχομεν 'καυμτότροπες'. (ΚΓ' -- 668)

ΙΔΑΝΙΣΜΕ, να θυμώσω, καλή ή μου, έγω; 'Αφού έχω τόσες άποδείξεις γιά τις ενεργειές Σου και της παρέας σου; 'Αγάπη μονάχα γοιάθω κ' εδγγομοσούνη βαθεία... ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ (ΚΓ' -- 669)

Ονειρο τ. Κότρον, Ζαχατού-στρα, Σμύγνη γιατί δέν έλαβα Μ. Μ. σας; Περιμένο... 'Ιρις (ΚΓ' -- 670)

ΤΡΕΛΛΟΠΑΙΔΟ, μου είσαι έντε-λώς άκίνδυνος. Παιδιά! κάτου ή Ζουλού και ό Καρ-Κάο! ΤΑΠΕΙΝΟ ΛΟΥΛΟΥΑΙ (ΚΓ' -- 671)

ΑΥΡΑΝΤΑΧΤΗ, τό γράμμα σου άμής σκοπίσις λύση' δέν μπορέσαμε να τό διαβάσομε άδά-κρυτες. 'Κοιτίλαμε. ΓΥΝΑΙΚΑ, ΧΑΛΙΚΟΥΤΟΠΟΥΛΑ (ΚΓ' -- 672)

«Ομίλη», τά λόγια σου περι-τά. Δεχόσαστε κανένα στοι-χημάτι, δειλοί; -'Ισοδύνατος (ΚΓ' -- 673)

Ιδρύθη έν 'Αθήνας Σύλλογος ύ-πό την έπωνυμίαν 'ΝΕΑ ΖΩΗ'. Σκοπός: διάδοσις της Διαπλάσσεως. 'Εξελέγησαν: Πρόεδρος και γραμματεύς: Νεράιδα τοδ Βοηθού, Ταμίας: 'Ερωίδη Φέσα, 'Υποταμίας: Πικρή Σιλβιά. Λοιπά μέλη: Αμυρής της Διαπλάσσεως και Άδρα της Νεάτης. (ΚΓ' -- 674)

ΖΟΥΛΟΥ Δέν σά πίστενα γιά... Τόσο έξοικνη. ΣΜΥΡΝΗ, Βγάλλτο, μήν βρωμισομε, (Πώς φαίνονται όμως οι μεγάλοι ποιηταί!) 'ΟΜΙΧΛΗ', 'Αφού με νουμίζεις γιά 'Αρδάμη, δέξου τό στοίχημα. ΤΡΟΥΓΕΡΑΙ (ΚΓ' -- 675)

ΑΟΡΑΤΟΣ ΣΥΜΜΟΡΙΑ, Γιατί Ακρύβεις τον τόπο της διαμονής σου; 'Σ Β Σ Δ', Αύτά είναι στοιχήματα του άίρος. Δέν έρετε τί γράφετε. ΤΡΟΥΓΕΡΑΙ (ΚΓ' -- 676)

ΚΑΡΟΥΜΠΑ ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΕ, έ-Κατελα; περιμένο δικό σας. ΤΡΟΥΓΕΡΑ, γιά μυαλά έχεις άέρα. ΖΟΥΛΟΥ, γνόμα με φίλοι; ΔΙΑΒΟΛΟΓΙΑΤΡΟΣ (ΚΓ' -- 677)

ΚΑΡΟΥΜΠΑ-ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΕ Τώρα κιά ενωμένοι ένα γνός κοινού κινδύνου ΤΡΟΥΓΕΡΑΙ (ΚΓ' -- 678)

Εισερχόμενος εις τον διαπλάσσο Εμοσιόν, χαριστώ όλους και όλας, ιδίως Ρίταν και Διαβολή γαλαζο, τον όποιον παρακαλώ έάν θέλη, να γίνωμεν σύμμαχοι. ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΑ (ΚΓ' -- 679)

'ΣΒΙΑ', τίθεμαι εις τό πλευρό σου. Ζήθι! -'Ανοκράτω (ΚΓ' -- 680)

Επανακάμψασα εκ του ταξιδιού μου, στέλλω τους φιλικούς μου χαιρετισμούς σε όλους μου τους φίλους και φίλας και ξαναρχίζω την έλληνογραφίαν στην Δίσιν 'Αδράεαν Γκάτην (Διά Η. Ρ.), όδω Πραξιτέλους 17, 'Αθήνας. -ΗΡΩ (ΚΓ' -- 681)

Ο Σύλλογος 'ΝΕΑ ΖΩΗ' έφημοκροίται μέλη από ετών 11-12. Αί εισερχόμενοι εις τον Σύλλογον μας πληθύνουν δρ. πέντε (διόθ άποτανθοδονοιδήποτε Σάββατο στας 5 μ. μ. εις την Πρωτόδρον. Διεθύνσεις ως εξής: 'Οδο Μαυρομάχλη, 26 Α', 'Αθήνας. (ΚΓ' -- 682)

Ονειροτάλαχτη, 'Ηλιογέννητη Βεατρίκη, Κοη Έράχ, 'Ιο 'Αγρού, Λαβύρινθε, Φοίβε, Θούνε Μάννας, Ματωμένη Δόξα, Φοσιμα, Κοχιν-Κό, Μπερματάκος 'Ανδρασε: 'Ανταλλάσοομε Μ. Μυστικά: Δίσις ΚΓ' -- 619. ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ (ΚΓ' -- 683)

'ΤΡΙΣ ΦΙΛΙΣ'. Διαλύομεν συμμορίαν 'ΠΙΦ' (Παφ) κατά διαταγήν Κυβερνήσεως της 'ΚΙΝΗΣΙ'ΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ'. Συνεταγίζόμεθα διά να προκηρύσοομεν Διαγωνισμούς μόνον, μή διεγομεζον τά συμπερονητων της 'ΚΙΝΗΣΙ'ΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ'. -Κόζι Κό, Χουακάο, Δόν Φασούλάκη. (ΚΓ' -- 684)

ΖΟΥΛΟΥ, με σένα συμφωνώ πώς οι ΚΑΡ-ΚΑΡ, ΤΡΟΥΓΕΡΑΙ είναι. Δέχεσαι σύμμαχον; (ΚΓ' -- 685)

•Ε. Κ. Η. • 'Α. Μ. Α.' (Α)ν (Μ)πορείτε (Α)ποκαλύψτε μας. Προσ-κώς πολλοί άνακαλήφεις. (ΚΓ' -- 686)

ΚΑΝΕΙΣ δε ΜΠΟΡΕΙΣ ΚΑΜΑΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ 'ΝΙΣ' άποδίδει; 'Ανταλλάσοομε Μ. Μυστικά. ΧΟΛΕΡΑ, ΓΥ (ΚΓ' -- 687)

Διαπλάσσοιλα, Διαπλάσσοιλες, άνταλλάσοτε μέσω Διαπλ. Μ. Μ. με τον 'Εργάνη; (ΚΓ' -- 688)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ 'ΕΝΩΣΙΣ' Αργήγος: Δούναβις, 'Υπαρχή; Βόλας, Γραμμ. Τάμπος. Σκόπος: 'Ανακάλ. ψευδονόμον, πηκήφεις διαγωνισμών. Δεχόμει δασοτήρια μέλη. Δίσις Σίτλη 'Αλέξανδρον, Καρσίσκου 81, Πρωσία. Τρέμει εις τας άνακαλήφεις τον ήπποταν της 'Ενώσεως. (ΚΓ' -- 689)

ΠΑΣ. -Καρ-Καρ, έλάτε τη Πέμπτη στις 5 μ. μ. γιά τό στοίχημα. 'Αρχηγός ΚΟΥΤΣΟΥΜΠΙΝΑΙ (ΚΓ' -- 690)